

Власна назва та її трансформації у сленгах, аргі та іншій маргінальній лексиці (зіставлення на матеріалі української, французької й англійської мов)

І. С. Гаврилюк

Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка, м. Суми, Україна
Corresponding author. E-mail: orysia.bdzhilka@gmail.com

Paper received 21.08.2106; Revised 28.08.2106; Accepted for publication 05.09.2016.

Анотація. Стаття присвячена проблемі семантики власної назви, яка використовується у соціолектах трьох неблизькоспоріднених мов: української, французької та англійської. Аналізуються різні випадки збереження чи втрати значення оніма під час конотонізації та при включенні у фразеологічну одиницю. Розглянуто функції власної назви у мові сленгів, аргі та інших соціолектах.

Ключові слова: соціолект, сленг, криптолект, власна назва, апелютив, семантика оніма.

Вступ. Найважливіша функція мови – комунікативна, тобто вона існує перш за все для того, щоб бути інструментом порозуміння людей. Проте окремі її соціолекти призначені для того, щоб бути незрозумілими – принаймні для частини населення, щоб окреслити коло «своїх», посвячених у таємні смисли слів і фраз. Попри те, що сленгу, арготизмам та жаргону переважно приписується чи не найнижче місце у стильовій організації мови (що насправді не зовсім правильно), лексика та фразеологія цих соціолектів наділена надзвичайною образністю. Цікавою у словниках сленгів постає природа власної назви, її трансформації, функціональне навантаження. Саме їм і присвячена дана розвідка.

Огляд літератури з проблеми. Слід зазначити, що досліджень, присвячених зіставному аналізу вживання власних назв та їх трансформацій у сленгах, нами не виявлено. Проте статті з дотичною проблематикою дозволяють зробити висновок, що власна назва у сленговій лексиці перебуває у полі зору лінгвістів. Так, проблемі значення власної назви у сленгових утвореннях приділяють увагу D. Dromantaitė і D. Baltramaitienė, побіжно проблему відомного походження окремих французьких сленгізмів згадує M. Šervenková. Дослідження представників Донецької ономастичної школи, зокрема Г. Лукаш та Є. Отіна, розглядають власну назву, яка трансформується у конотонім у мовленні (в тому числі й сленгах). Праця M. Holló, присвячена аргі наркоманів, слугує чудовим взірцем зіставлення арготизмів на матеріалі трьох мов (угорської, французької та англійської), як і дослідження К. Бондаренко, предметом якого є сленгові назви грошей (на матеріалі української та англійської мов).

Метою дослідження є проаналізувати трансформації власної назви у маргінальній лексиці. По-перше, це з'ясування природи значення власної назви у сленгах. Пов'язане з цим завдання – аналіз способів проникнення власних назв у словники сленгу – як трансформації онімів у апелютиви, так і виникнення онімоподібних утворень іншими способами. І, врешті-решт, огляд функцій власних назв у пласті сленгової лексики. Наскрізне завдання при цьому – дослідити згадані проблеми у контексті зіставлення сленгових систем трьох неблизькоспоріднених європейських мов.

Матеріалом дослідження послужили лексичні одиниці – однокомпонентні та такі, що складаються з кількох елементів, один чи більше з яких є власною назвою. Матеріал було відібрано методом суцільної вибірки, послуговуючись існуючими словниками, зокрема працями Л. Ставицької, Т. Кондратюк (українська мова), Т. Н. Громової, Є. Ф. Гриньової, F. Cadec, J.-B. Pouy (французька мова), T. Dalzell, T. Victor (англійська мова). Кількість відібраних лексичних одиниць відрізняється у словнику кожної мови. Їх найбільша чисельність в англійському словнику пояснюється поширенням англійської мови у світі та її різними напрямками розвитку в кожній частині світу. Найменший український словник можна пояснити браком системних досліджень цього пласту лексики, табуованістю теми (основний корпус сленгової лексики складають слова, які не прийнято вживати у пристойному товаристві). Ще одна проблема відбору виникла через нестійкість лексичної системи мови: лексема, яку зовсім недавно словники фіксували як сленгізм, може досить швидко перейти у нормативне використання або ж зникнути з уживання навіть у межах сленгу. Досить важко було визначити хронологічні межі досліджуваного матеріалу. За усього бажання розглядати *сучасну* маргінальну лексику, виникає резонне питання: як ставитися до лексичних одиниць, які виникли, принаймні, сторіччя тому і за весь час не змінили свого статусу? Було вирішено враховувати їх у дослідженні, тим більше що головна увага зосереджена на *онімі* у сленговій лексиці, і, судячи зі спостережень, його місце суттєво не змінилося з часом.

Результати і їх обговорення. Зважаючи на те, що проблема значення власної назви у чистому вигляді залишається предметом наукових дискусій, то питання значення власної назви, яка припинила позначати первинного *референта*, а почала функціонувати на позначення зовсім іншого, на перший погляд, стороннього *денотата*, видається ще більш заплутаним. Такі назви все ж слід вважати конотонімами, попри те, що трансформації, які відбуваються зі значенням оніма, набувають широкого розмаху. Так, наприклад, англійське *john* може використовуватися не лише на позначення особи, якою б вона не була, а і на позначення предметів. В американському сленгу ця лексема має значення «туалет», а в британському – «презерватив». А якщо брати цю

лексему в комбінації з іншими, то різноманітність значень вражає. Іноді, навіть якщо антропонім, переходячи у клас апелятивів, продовжує позначати особу, його первинне значення (як і походження) стирається. Так, французьке *papa*, що означає «повія, співмешканка сутенера», «жінка або дівчина» (перше значення виникло раніше, зараз переважно вживається у другому значенні), виникло у другій половині дев'ятого сторіччя від демінутива імені *Anna*, популяризувалося завдяки роману Е. Золя «Нана» та було підсилене спільним індоєвропейським коренем *nann-*. Звичайно, у цих випадках дуже важко говорити про збереження первинного значення лексеми, проте воно частково зберігається у вигляді окремих сем.

Протилежне наведеним явище – виникнення власної назви шляхом злиття фрази, через гру слів: *faire Cléopâtre* – здійснювати феліцію, де хоч і конотонім *Cléopâtre* нібито сприяє розкриттю ідеї, проте вихідним був вираз *faire une clé au père*. Виникнення цього виразу майстерно пояснює М. Gillet у своїй праці, присвяченій іменам з пейоративним значенням [11, с. 112-113]. В іншому виразі *envoyer à Vatan* (послати когось подалі) міфічна місцина *Vatan* утворилася шляхом гри слів від *va t'en* – наказу йти геть. Подібного походження «власна назва» і у виразі *aller à Montretout* – йти на медогляд (про повій).

В окремих фразах ім'я виконує певну функцію, проте повністю позбавлене лексичного значення. Це, зокрема, римовані репліки, найбільш притаманні французькій мові, де вжитий антропонім додає фразі фонетичної завершеності, не більше: *C'est le bordel, Abdel; Ça colle, Anatole; Tranquille, Basile; D'accord, Hector* і т. ін. (Є і запозичене *Natürlich, Ulrich / Heinrich*). Можна вважати згадані і подібні фрази фразеологічними зрощеннями, компоненти яких не мають самостійних значень, проте неонімні компоненти (*C'est le bordel; Ça colle; Tranquille; D'accord*) можуть цілком самостійно виражати думку, а антропонім лише створює звукову канву висловлювання, додає йому легкості.

Згадане явище не має аналогів в українській мові і майже не має аналогів в англійській (за винятком *See you later, alligator*, проте у цій фразі немає власних назв). Натомість англійська мова компенсує відсутність такого роду римувань багатим римованим сленгом, який притаманний британському та австралійському варіанту (відсутній в американському варіанті). Римований сленг виник у середині дев'ятого сторіччя у східній частині Лондона. Його функція залишається предметом суперечки для лінгвістів: чи був він свого роду мовною грою, чи криптолектом, щоб заплутати немісцевих. Суть римованого сленгу полягає у тому, що слово (це може бути будь-яка повнозначна частина мови) у мовленні замінюється на слово чи словосполучення, що римується з зашифрованою лексемою. Часто кінцева (а отже, римована) частина словосполучення втрачається, тому непосвячена особа не зможе жодним чином дешифрувати сказане. Нерідко власні назви, які використовуються у римованому сленгу, вказують на освіченість автора сленгізму, тому говорити про маргінальність такої лексики видається абсурдом:

Barnaby Rudge – суддя (римується з *judge, Barnaby Rudge* – роман Ч. Діккенса); *Brahms and Liszt* – н'яний (римується з *pissed*); *Artful Dodger* – пеніс (римується з *todger; Artful Dodger* – герой роману Ч. Діккенса «Олівер Твіст»). Проте широко використовуються й імена кіно- і телезірок, музикантів, географічні назви тощо. Стаючи елементом римованого сленгу, онім втрачає своє первинне значення і набуває нового, абсолютного іншого.

Говорячи про криптолекти, слід згадати французьку відповідь британцям – верлан, найперші форми якого відомі з Середньовіччя (вияви можна простежити у «Трістані та Ізольді», де Беруль трансформує ім'я Трістана в *Tantric*, проте не відомо, чи подібні трансформації були властиві повсякденному мовленню), однак широке використання верлану припало на період після Другої світової війни, коли він був популярним у середовищі робітників та емігрантів передмість Парижа, звідки згодом поширився на все населення. Серед власних назв, утворених верланом – *Ripa (Paris), Napema (Paname* – ще одна розмовна назва Парижу), *Besbar (квартал Barbès)*. Згадані назви – трансформації топонімів, тому зі значенням власної назви ніяких метаморфоз не відбулося. Проте існують власні назви, таким чином утворені від загальних: *Jean-ar* (від *argent – гроші*), *Saint-Luc* (від *cul – зад* із додаванням компоненту *saint – святий*, що слугує кращому шифруванню та, ймовірно, додає відтінку значення). У кожному разі власні назви, утворені таким чином, не отримують нового значення, а продовжують бути носіями значень заміненіх ними апелятивів.

Яскравою ілюстрацією відмінності двох криптолектів може слугувати використання імені *Barry White* в обох із них. Так, пересічний француз прочитає ім'я як [barwat] (хоча це і неправильно), що буде верланом до *barre-toi! – зникни! згинь!* Англійською мовою *Barry White* матиме два значення – *екскременти і страх*, оскільки римується з *shite і fright*.

У сучасній українській мові відсутні аналогічні криптолекти, проте щось подібне існувало в минулому, у малодослідженому мовленні лірників, у якому одним зі способів шифрування значень було додавання складу на початку слова чи заміна певного складу іншим. Якщо говорити про власні назви у мовленні лірників, то вони теж трансформувалися, проте певної закономірності нам простежити не вдалося. Нам відомо лише про топоніми у лірницькому арго [5].

В усіх досліджуваних лексичних системах можемо простежити явище, яке чітко відображає закон економії мовних засобів. І цьому закону підпорядковуються і власні назви, не втрачаючи свого первинного значення. Наприклад: фр. *Ménilmuche* (квартал *Ménilmontant*), англ. *Beds* (графство *Bedfordshire*), укр. *Зося* (вино «Золота осінь»). Протилежним до скорочення є навпаки звукове збільшення, розширення лексеми. І в такому разі досить звичною є поява власних назв на позначення загальних: фр. *France* —> *Franchecaille*; англ. *bed* —> *Bedfordshire*; укр. *чай* —> *Чайковський*.

Творчим у сленгах є підхід до різного роду аббревіатур, при цьому теж використовуються оніми

або квазіоніми. Так, в українському лексиконі англійське *e-mail* перетворюється в *Ємеля*. Британська назва екстазі *Adam and Eve* утворена від аббревіатур *MDMA* і *MDEA* на основі графічної подібності *Adam* і *MDMA* та асоціативної близькості *Eve* як партнерки Адама. (Між іншим, у французькому аргі *MDMA* звучить як *Madonna*). Французьке позначення партії Національний фронт (*Front National* —> *FN*) у вигляді квазіоніма *F. Haine* дозволило зберегти фонетичну цілісність аббревіатури (*F. Haine* читається як *FN*), проте компонент *Haine* (у перекладі *ненависть*) надає назві абсолютно нового значення.

Якщо говорити детальніше про функції оніма у соціолектах, то чи не найперша – це те, що власна назва використовується як засіб типізації. У кожному опрацьованому нами лексиконі є свої назви з різними відтінками значення для різних типів людей. При цьому власна назва, яка використовується для позначення того чи іншого типу людей, переважно втрачає свої властивості. Так, наприклад, коли мовець називає дурня *ванькою*, він не має на увазі, що це ім'я даної людини. Проте в апелятиві *ванька* залишаються спільні семи з онімом-джерелом. Так, у даному разі зберігаються семи «людина» і «чоловік». Ми не можемо з певністю говорити про причини переходу конкретного імені в апелятив із конкретним значенням, проте погляд на імена-типи дозволяє краще зрозуміти національну культуру. Так, якщо проаналізувати імена, які пересічний носій мови дає людям інших національностей, можна багато чого зрозуміти про національні стереотипи. Для прикладу, у французькій мові: *Jackie* – типовий француз; *Dupont-la-joie* – типовий француз, шовініст (від імені кіноперсонажа); *Fritz* – німець; *Mohammed, Abdel* – араб; *Abdoul* – араб, турок, людина зі сходу; *Fatma* – арабка (також дружина); *Popof, Ruskof, Ivan* – росіянин; *Mao* – китаець, японець, азійат; *Manouel* – португалець; *Woody* – єврей (від імені кінорежисера Вуді Аллена); *Natacha* – повія зі Східної Європи; *Kosovo* – повія із країн колишньої Югославії; *souïl comme la Pologne* – п'яний як чіп (досл.: п'яний як Польща). В українській мові: *Бетмен* – білорус; *Ганс, Фріц, Герман* – німець; *Ізя, Сарочка* – єврейка, *Абраша* – єврей, *Ара* – вірменин; *Наташа* – повія-слов'янка з країн колишнього СРСР у Туреччині та країнах Близького Сходу; *Роксолана* – українка як об'єкт купівлі-продажу в секс-індустрії. З тієї причини, що у кожній англійській країні розвилася своя досить широка система назв для представників різних національностей, наводити прикладу англійською не будемо. Слід зауважити, що в українській мові більш поширене написання таких назв з маленької літери, у французькій та англійській мовах, де національність традиційно пишеться з великої літери, тенденція написання таких імен-національностей з маленької літери поширюється, проте для багатьох імен, які стали загальними назвами, досі немає чіткого правила написання.

Досить часто людина вдається до сленгу, коли є потреба вжити евфемізм. Таким евфемізмом може бути і власна назва – самостійно чи у складі фрази. Так, на позначення менструації існує безліч евфемістичних конструкцій, багато з яких містять промовисті оніми. Українською мовою: *гості з Краснодару* /

Червонограда; гості на червоних «Жигулях» / *красному «Мерседесі»*; *тема з Америки*; французькою мовою: *tante Rose* (досл.: тітка Роза, *Rose* слугує натяком на колір; вираз перегукується з українським *тема з Америки*); *Isabelles*; англійською мовою: *Uncle Charlie is visiting; Aunt Flo; Aunt Ruby; Aunt Tillie; redheaded aunt from Red Bank* (усі вирази подібного характеру, що і *тема з Америки*); *Bloody Mary; Henry was here; Man United are playing at home; Arsenal are playing at home* (останні два вирази містять тонкі натяки на колір форми «Арсеналу» і червону смужку на формі «Манчестер Юнайтед», у цих виразах власна назва слугує алюзією, хоч і, на перший погляд, розчиняється у фразеологізмі).

Попри те що обраний для дослідження пласт лексикону вважається багатим на дисфемізми, вживання власних назв загалом не властиве дисфемістичним конструкціям, навпаки, до оніма звертаються тоді, коли треба виразити думку завуальовано. У цілому, для онімів і конструкцій з онімами характерна метафоричність, використання метонімії. Так, у кожному з досліджуваних лексиконів є найменування банкнот за іменем чи прізвищем особи, на ній зображеної (напр.: *Тарасик, Леся* тощо). Часто одна з сем власної назви-конотоніма слугує вираженню необхідної думки. Так, наприклад, для вираження поняття «тривале тюремне ув'язнення» в англійській мові використовується конотонім *Ben Nevis* (найвища гора Британії), а в французькій мові – *peine Duracell* (завдяки рекламі всім відомо, що батарейки *Duracell* працюють найдовше).

Вражаючим і водночас природним є факт, що міжмовні синоніми з оніміми (чи квазіоніміми) компонентом часто ґрунтуються на однаковій логіці. Наприклад, для позначення терміна *мастурбація* з усього арсеналу виразів можна виділити укр. *Бздунька Кулаківна*, фр. *veuve Poignet* (вдова Зап'ястя, *poigne* – кулак); англ. *date with DiPalma* (побачення із ДіПальмою, від *palm* – долоня). Водночас, крім міжмовних синонімів, оніми можуть мати синоніми всередині мови. *D. Dromantaité* і *D. Baltramonaitiené* як приклад наводять синонімію відонімних апелятивів на позначення наркотиків. Ми пропонуємо розглянути спектр синонімів на позначення того, що в українському сленгу називається *Мухосранськ*: у французькій мові таких синонімів не менше п'ятдесяті: *Bigoudis-sur-Tignasse, Péve-sur-Ourthe, Troussous-terre-les-Esgourdes, Trifouillis-les-Chaussettes (Trifouillis-les-Gonesses), Pétaouchnock* (утворене як імітація назви російського міста типу *Петропавловськ*) і т. д., в англійській мові ці назви теж численні, лише в австралійському варіанті їх можна знайти щонайменше п'ять: *Bullamakanka, Snake Gully, Woop Woop, Bandywallop, Black Stump*.

Крім того, власні назви можуть бути антонімами. Так, на позначення міцної кави у французькій мові існує вираз *Jeanne d'Arc*, а на позначення слабкої, німці кави – *Père Lachaise*. Жанна д'Арк – національна героїня Франції, а Пер Ляшез – кладовище у Парижі. Згадані два оніми практично незіставні поза контекстом, проте завдяки асоціативному зв'язку між денотатами і апелятивами *Père Lachaise* і *Jeanne d'Arc* виступають антонімами.

Висновки. Досліджуючи власні назви сленгів та арго, слід, по-перше, розмежовувати оніми, які конотонімізувалися для того, щоб позначати уже не конкретну особу чи об'єкт, а цілий клас осіб чи об'єктів, та оніми, які виникли внаслідок онімної гри з апелятивів чи інших онімів. Якщо у розвитку перших чітко простежується рух від оніма до апелятива, то в других цей рух зворотній. Що стосується перших – конотонімів, то під час трансформацій вони втрачають первинне значення і набувають нового, обумовленого контекстом їх вживання. Проте первинне значення втрачається не повністю, може зберігатися одна чи кілька сем, які і дозволяють встановити зв'язок між первинним онімом та конотонімом. Окремий випадок – коли власна назва бере участь у фонетичному обігруванні (верлан, римований сленг тощо). Тоді її первинне значення втрачається повністю і вона вживається в абсолютно новому значенні, часто навіть у функції іншої частини мови. Самостійність значень власних назв, які входять до стійких словосполучень, залежить від типу словосполучення (у зрощеннях вона найнижча). У другому ж випадку, коли рух відбувається від апелятива (чи словосполучення) до оніма, отримана назва – квазіонім – може дійсно бути власною, тобто позначати одного референта (*Лугандон*), або ж залишається загальною (*Мухосранськ*), якій максимально надають характеристик власної (це проявляється на граматичному рівні, зокрема, у французькій та

англійській мовах через відсутність артиклів та графічно).

Щодо функцій онімів у сленгах та арго, то однією з головних є функція типізації, коли в одній власній назві втілюються декілька характеристик, тобто, по суті, це служба закону економії мовних засобів. Онім також виступає засобом кодування, що необхідно для жаргонів. Можливо, з цим, останнім, пов'язана висока образність виразів із пропріальною лексикою. Крім того, на фонетичному рівні онім виконує естетичну функцію, зокрема, у римованих сполученнях.

Вивчення трансформацій онімів на матеріалі трьох неблизькопоріднених мов показало, що загалом у кожній мові значення власних назв у ході конотонімізації змінюється за подібними зразками. Те ж саме стосується і виникнення квазіонімів з урахуванням, однак, певних культурних та мовних особливостей.

Напрямки подальших досліджень. Дана стаття жодним чином не претендує на вичерпність, зважаючи на великий обсяг фактичного матеріалу. Навпаки, вона піднімає багато невирішених проблем, які стосуються, зокрема, дослідження українських соціолектів сьогодення та минулого. Проаналізовано далеко не всі типи лексичних та фразеологічних одиниць, які присутні в мовах, що розглядаються. Саме вони мають стати пріоритетним напрямом подальших досліджень і в контексті ономастики, і в контексті інших лінгвістичних дисциплін.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бондаренко К. Л. Назви грошей в українській та англійській сленгових картинах світу / К. Л. Бондаренко // Вісник СумДУ : серія філологічна. – 2007. – № 1 (2). – С. 68-72.
2. Громова Т. Н. Dictionnaire français-russe de l'argot, de la langue populaire et familière : françaisuko-russkij slovar' argo, prostorečija i familjarizmov / Т. Н. Громова, Е. Ф. Гринёва. – М. : Нестор Академик, 2012. – 1168 с.
3. Лукаш Г. Онімна гра в сучасній номінації / Г. Лукаш // Лінгвістичні студії : міжнародний зб. наук. праць. – Київ – Вінниця : ДонНУ, 2015. – Випуск 30. – С. 121-125.
4. Словник сучасного українського сленгу / упор. Т. М. Кондратюк. – Харків : Фоліо, 2006. – 350 с.
5. Словник таємної мови лірників і шаповалів : близько 1000 слів: [Електронний ресурс] : Вебсайт – Режим доступу : <http://litopys.org.ua/rizne/lirn.htm>. – Дата звернення : 2016.07.14.
6. Ставицька Л. Українська мова без табу : словник нецензурної лексики та її відповідників : обценізм, евфемізми, сексуалізми / Л. Ставицька. – К. : Критика, 2008. – 453 с.
7. Ставицька Л. Український жаргон : словник /
- Л. Ставицька. – К. : Критика, 2005. – 494 с.
8. Caradec F. Dictionnaire du français argotique et populaire / F. Caradec, J.-B. Pouy. – Paris : Larousse, 2009. – 366 p.
9. Červenková M. L'influence de l'argot sur la langue commune et les procédés de sa formation en français contemporain / M. Červenková // Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. Řada L, romanistická. – 2001. – Vol. 50, iss. L22. – P. 77-86.
10. Dromantaitė D. Personal Names : Meaningful or Meaningless / D. Dromantaitė, D. Baltramaitienė // Kalbu studijos. – 2002. – Nr. 2. – P. 21-26.
11. Gillet M. Le jean-foutre et la marie-salope : les prénoms dénigrés, dévoyés ou encanailés du Moyen âge à nos jours : [Ressource électronique] : Site web / M. Gillet. – Mode d'accès : <http://en.calameo.com/read/00230303559.dda4714349>. – Date d'accès : 2016.juillet.12. – 497 p.
12. Holló M. Étude de la langue parlée : aspects sociolinguistiques de l'argot des toxicomanes et influences de l'anglo-américain / M. M. Holló // Synergies. Espagne. – 2013. – n° 6 – P. 105-120.
13. The Concise New Partridge Dictionary of Slang and Unconventional English / T. Dalzell, T. Victor. – London, New York : Routledge, 2007. – 744 p.

REFERENCES

1. Bondarenko K. L. Money names in Ukrainian and English slang world picture / K. L. Bondarenko // Visnyk SumDU : philological series. – 2007. – Issue 1 (2). – P. 68-72.
2. Gromova T. N. French-Russian dictionary of argot, popular and colloquial language / T. N. Gromova, Ye. F. Griniova. – Moscow : Nestor Academic, 2012. – 1168 p.
3. Lukash H. Onym game in contemporary nomination / H. Lukash // Linguistic studies. – Kyiv – Vinnytsia : DonNU, 2015. – Issue 30. – P. 121-125.
4. Dictionary of contemporary Ukrainian slang / T. M. Kondratiuk. – Kharkiv : Folio, 2006 – 350 p.
5. Dictionary of secret language of lyrists and felters : about 1000 words : [Electronic resource] : Website – Mode of access : <http://litopys.org.ua/rizne/lirn.htm>. – Date of access : 2016.July.14.
6. Stavyska L. Ukrainian language without taboo : dictionary of obscene words and their equivalents : obscenisms, euphemisms, sexualisms / L. Stavyska. – Kyiv : Krytyka, 2008 – 453 p.
7. Stavyska L. Ukrainian jargon : dictionary / L. Stavyska. – Kyiv : Krytyka, 2005 – 494 p.

Proper name and its transformations in slangs, argot and other marginal lexis (comparison based on the material of Ukrainian, French and English languages)

Havryliuk I. S.

Abstract. The article is devoted to the problem of semantics of proper names used in socio-lects of three languages which are not closely related: Ukrainian, French, and English. Different cases of proper name's meaning loss or meaning preservation in the process of connotonymization or inclusion into a phraseological unit are analyzed. The functions of proper names in slangs, argot and other socio-lects are considered.

Keywords: *socio-lect, slang, crypto-lect, proper name, appellative, onym semantics.*

Имя собственное и его трансформации в сленгах, арго и другой маргинальной лексике (сопоставление на материале украинского, французского и английского языков)

И. С. Гаврилюк

Аннотация. Статья посвящена проблеме семантики имени собственного, которое используется в социолектах трех неблизкородственных языков: украинского, французского и английского. Анализируются разные случаи сохранения или потери значения онима во время коннотонимизации и при включении в фразеологическую единицу. Рассмотрены функции имени собственного в языке сленгов, арго и других социолектах.

Ключевые слова: *социолект, сленг, криптолект, имя собственное, апеллятив, семантика онима.*